

FORME DE EVALUARE A ELEVILOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PROFESIONAL ÎN DOMENIUL CONFECȚIILOR

Stela ZATVORNITȚHI¹, studenta gr. DDP-111M, Stela BALAN²

¹Școala Profesională nr. 3, mun. Bălți, ²Universitatea Tehnică a Moldovei

Abstract: În lucrare se prezintă un șir de metode alternative de învățare / evaluare care pot fi folosite cu succes la toate lecțiile, indiferent de obiectul de studiu. Mai mult decât atât, prin utilizarea acestor metode în grupă, se va asigura principiul interdisciplinarității, deoarece, pentru realizarea lui, elevii utilizează competențe dobândite la mai multe discipline. Profesorul cunoscând varietatea metodelor, particularitățile elevilor cu care lucrează, obiectivele didactice și competențele pe care trebuie să le obțină elevii, pentru a-și valorifica pe deplin personalitatea, devine el însuși un creator în materie, în articularea strategiilor, metodelor și procedurilor didactice.

Cuvinte cheie: proiect, elevi, metode, portofoliu, profesor, activitate, strategii, evaluare.

1. Introducere

Sintagma „metode de evaluare” se referă îndeosebi la modalitățile prin care este evaluat elevul, la calea, drumul pe care-l parcurge profesorul împreună cu elevul în demersul evaluativ. Metodele de evaluare însoțesc și facilitează desfășurarea procesului de învățământ, în general au aceleași caracteristici ca și metodele de predare-învățare și anume:

- ✓ sunt demersuri teoretico-funcționale la ce, cât și cum evaluăm;
- ✓ se elaborează și se aplică în strânsă legătură cu diferitele componente ale procesului de învățământ;
- ✓ se concep, se îmbină și se folosesc în legătură cu particularitățile de vârstă și individuale, cu modul de acționare a factorilor educativi;
- ✓ au caracter dinamic, fiind deschise înnoirilor și perfecționărilor;
- ✓ au caracter sistematic, se combină se completează și se influențează reciproc alcătuind un ansamblu metodologic coerent[1].

Metodele de evaluare a rezultatelor școlare ale elevilor nu sunt importante în sine, ci în raport cu situațiile educaționale în care sunt folosite. Importanța lor se stabilește îndeosebi după modul de aplicare în situațiile cele mai potrivite. Fiecare metodă, tehnică sau instrument de evaluare prezintă avantaje și dezavantaje. Ele vizează capacitati cognitive diferite și, în consecință nu oferă toate aceleași informații despre procesul didactic. Datorită acestui fapt, precum și diversității obiectivelor activității didactice, nici o metodă și nici un instrument nu pot fi considerate universal valabile pentru toate tipurile de competențe și toate conținuturile. Așadar, ele nu pot furniza un tablou cuprinzător, integral al schimbărilor elevilor.

2. Aplicarea metodelor de evaluare la instruirea profesională în domeniul confecțiilor

Într-o clasificare simplistă, metodele de evaluare se împart în două categorii mari:

- metode tradiționale de evaluare;
- metode moderne de evaluare.

În continuare se prezintă câteva metode de evaluare folosite la disciplinele de specialitate în domeniul confecțiilor:

1. „Portofoliul” – structura și componența unui portofoliu se subordonează scopului pentru care a fost proiectat portofoliul și nu invers, scopul și criteriile de evaluare se deduc dintr-un portofoliu deja întocmit. Structura, elementele componente obligatorii și criteriile de evaluare sunt stabilite de către profesor, având ca bază de pornire preocupările elevilor. La momentul potrivit, profesorul va prezenta elevilor un model al unui portofoliu, compatibil vârstei acestora, conținând elemente asemănătoare cu cele propuse ca temă, criterii de apreciere formulate clar și caracteristică valorică a diferitor elemente. Portofoliul este relevant pentru creativitatea elevilor, iar profesorul trebuie să demonstreze flexibilitate apreciind elementele suplimentare introduse în structura sa.

Portofoliul este un instrument euristic, putându-se evidenția următoarelor capacități:

- capacitatea de a observa și de a manevra informația;
 - capacitatea de a raționa și de a utiliza cunoștințe;
 - capacitatea de a observa și de a alege metodele de lucru;
 - capacitatea de a măsura și de a compara rezultatele;
 - capacitatea de a investiga și de a analiza;
 - capacitatea de a sintetiza și de a organiza materialul;
 - capacitatea de a elabora și de a realiza un produs.
2. „Proiectul”-constituie o metodă complexă de evaluare, individuală sau de grup, recomandată profesorilor pentru evaluarea sumativă. Subiectul se stabilește de către profesor, dar după ce se obișnuiesc cu acest tip de activitate, elevii înșiși își vor putea propune subiectele. Obiectivele didactice ale proiectului:
- Stimularea – sub coordonarea profesorului elevii discută idei legate de o temă, de regulă, după parcurgerea unei unități de învățare.
 - Stabilirea obiectivelor – grupurile de lucru negociază asupra conținutului, formei și modalității de prezentare a proiectului.
 - Împărțirea sarcinilor – fiecare membru al grupului își asumă o sarcină de lucru.
 - Cercetare / creație / investigație – studiu individual al unor surse bibliografice; scrierea de articole, povestiri; interviuarea unor persoane.
 - Procesarea materialului – este momentul în care profesorul poate semnaliza erorile de conținut sau acuratețea și corectitudinea limbajului și terminologiei de specialitate.
 - Realizarea formei finale – discuții în grup privind unitatea de concepție, editare.
 - Prezentarea proiectului – membrii grupului decid asupra formei de prezentare; profesorul are rolul de monitorizare și evaluare.
 - Feedback – de la profesor, de la colegi (aprecieri, întrebări, schimb de idei), autoevaluare.
3. „Investigația”- oferă, de asemenea, posibilitate elevului de a se implica activ în procesul de învățare, realizând permanente integrări și restructurări în sistemul de studiu propriu, ceea ce conferă cunoștințelor un caracter operațional accentuat. Investigația stimulează inițiativa elevilor pentru luarea deciziilor, oferind un nivel de înțelegere mult mai profundă asupra evenimentelor și fenomenelor studiate, motivând în același timp elevii în realizarea activităților propuse.
- Prin realizarea unei investigații pot fi urmărite ca elemente esențiale:
- ✓ înțelegerea și clarificarea sarcinii de lucru;
 - ✓ identificarea procedurilor pentru obținerea informațiilor necesare;
 - ✓ colectarea și organizarea datelor sau informațiilor necesare;
 - ✓ formularea și testarea unor ipoteze de lucru;
 - ✓ argumentarea opțiunii pentru anumite metode folosite în investigație;
 - ✓ prezentarea unui scurt raport privind rezultatele investigației[2].

3. Cercetări experimentale și rezultate obținute

În momentul în care sunt implicați în evaluare, elevii dezvoltă un sentiment de autocontrol asupra procesului de învățare și capătă mai multă încredere în capacitățile sale, ceea ce conduce la performanță. Cercetarea a demonstrat nivelul ridicat de interes și receptivitate mare a elevilor față de utilizarea noilor metode în activitatea de evaluare:

- elevii au simțit schimbarea implicându-se mai activ în procesul de învățare;
- elevii au privit cu mai mult interes orele disciplinelor de specialitate;
- elevii au devenit responsabili demonstrând lucrările în fața colegilor, dezvoltându-și spiritul critic;
- a crescut frecvența la ore.

Concluzii

Este recunoscut faptul, că aceste metode de evaluare constituie o alternativă la formele tradiționale a căror prezență domină. Alternativele oferite constituie opțiuni metodologice și instrumentale care îmbogățesc practica evaluativă evitând rutina și monotonia, stimulează interesul elevilor pentru propriul proces de studii.

Bibliografie

1. Bontaș, I. *Pedagogie*. București:Editura Teora, 2007.
2. Mîndîcanu, V. *Bazele tehnologiei și măiestriei pedagogice*. Chișinău: Ed. Lyceum, 2007.